Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—28 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Αὐγούστου 1894 | Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 28

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια : ἴδε σελ. 209]

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀσχοληθῶμεν περὶ αὐτῶν, κρίνω ὠφέλιμον νὰ σας διηγηθῶ συντόμως τὴν βιογραφίαν τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας, τῆς ἀξιεράστου συζύγου του καὶ τῆς ἀξιοσεβάστου οἰκογενείας του.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, τὸν ὁποῖον νὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ ἀποκαλῶμεν οὕτω, ἦτο ἀνὴρ εἰκοσιοκτὼ ὡς τριάκοντα ἐτῶν. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς τεσσαρακοντούτη· τόσον τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόν, οἱ ὀφθαλμοί του βαθουλωμένοι, τὸ μέτωπόν του ζαρωμένον, ἡ φωνή του βραχνὴ καὶ ἡ ράχις του κυρτή.

Ἡ συνήθης του ἐνδυμασία ἦτο πολὺ ὀλίγον κατάλληλος διὰ νὰ κρύπτῃ ὅ,τι εἶχεν ἐπάνω του τὸ ἐλεεινὸν καὶ γεροντικόν: ὑψηλὰ ὑποδήματα, κάθε ἄλλο παρὰ καινουργῆ, κάλτσες ξεθωρισμένες, πλατὺ πανταλόνι σχεδὸν ἄσπρο καὶ ἓν γελέκι σχεδὸν κόκκινο μὲ πάγιες ἄλλοτε χρυσές. Ἐφοροῦσε περροῦκαν λευκὴν μὲ μακρὰν οὐρὰν καὶ πιλίδιον τόκ, ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον κατεσπιλωμένον, μὲ μακρὰ πτερὰ πετεινοῦ, ἰνδιάνου καὶ παγωνιοῦ, ξέθωρα καὶ σπασμένα.

Εἰς ταῦτα προσθέσατε ὅτι, τὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐκάπνιζεν ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, ἐγέμιζεν ἀδιακόπως τὸ στόμα του μὲ καπνόν, τὸν ὁποῖον ἐμάσσα λυσσωδῶς, ἐνῶ ἐξωγκοῦντο αἱ παρειαί του, πότε ἡ μία πότε ἡ ἄλλη, καὶ ἐβάφοντο τὰ χείλη του μαῦρα... Τί κακαί, ἀηδεῖς καὶ ἄσκοποι ἕξεις! Ἀποφεύγετέ τας, ὅσον εἰμπορεῖτε, μικροί μου φίλοι.

Σᾶς εἶπα ἤδη ὅ,τι ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ἐφαίνετο γεροντότερος ἀφ' ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. Μάθετε τώρα καὶ ἓν ἄλλο πρᾶγμα: Ἂν τίποτε δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον πλέον σεβαστὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἅγιον ἀπὸ τὸ ἀληθὲς γῆρας, ἀπὸ τὴν ὠχρότητα τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἔντιμος πτωχεία, ἀπὸ τὰς ρυτίδας τὰς ὁποίας ἔσκαψαν οἱ πόνοι, ἀπὸ τὰς τρίχας τὰς ὁποίας ἐλεύκαναν τὰ βάσανα, ἀπεναντίας τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀσχημότερον καὶ μισητότερον ἀπὸ τὸ πρώϊμον αὐτὸ γῆρας, ἀπὸ τὴν κεφαλήν, τὴν ὁποίαν ἐφαλάκρωσαν τὰ ἐλαττώματα, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα ἐμάραναν τὰ πάθη.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας ἐπαρουσίαζεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀπεχθῶν αὐτῶν γηρατείων. Ἡ μορφή του ἦτο ἓν κακὸν βιβλίον, ἐπὶ τῶν σελίδων τοῦ ὁποίου ἐδύνατό τις νὰ ἀναγνώσῃ δι' ἀνεξιτήλων γραμμάτων, ὅπως ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοίχου τοῦ Βαλτάσαρ, τὴν καταδίκην τῆς ἀθλίας του ζωῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Θαυμαστὴ ἱστορία τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας καὶ τῆς Βασιλίσσης τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἦτο Ἰούλιος Βερνάρ, ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν ἔντιμον καὶ εὔπορον, ἡ ὁποία οὐδενὸς ἐφείσθη διὰ νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὸν ὅσῳ τὸ δυνατὸν τελειοτέραν ἀνατροφήν. Ἀλλ' οἱ κόποι καὶ τὰ χρήματα ἐπῆγαν χαμένα. Ἕνεκα τῆς ὀκνηρίας του, τῆς ἐλαφρότητός του, τῆς αὐθαδείας του, ἀπεπέμφθη διαδοχικῶς ἀπὸ πλῆθος Ἐκπαιδευτηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἔμαθε παρὰ ὅ,τι κυρίως ἔπρεπε νὰ ἀποφύγῃ: πανουργίας, κακὰς ἀστειότητας καὶ εἰδεχθεῖς μορφασμούς.

Ἦτο δὲ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος, καθόσον καὶ εὐφυΐαν εἶχε καὶ ἀντίληψιν ἔκτακτον. Θὰ ἠδύνατο λοιπόν, ἐὰν εἶχε τὴν θέλησιν, νὰ μορφωθῇ λαμπρὰ εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῷ ἀπεναντίας ἐκεῖνος δὲν ἔβλεπε παρὰ πῶς νὰ παρῳδήσῃ κάθε μάθημα, καὶ τὸ σοβαρότερον, πῶς νὰ το τρέψῃ ἐπὶ τὸ ἀστεῖον. Οὕτως, ἐκ τῆς ἰχνογραφίας δὲν ἔμαθε παρὰ νὰ ζωγραφίζῃ γελοιογραφίας τοῦ χειροτέρου εἴδους, ἐκ τῆς μουσικῆς νὰ παίζῃ βιολίον κατὰ τρόπον ἄλλόκοτον, ἐκ τῆς ἱππασίας νὰ καββαλικεύῃ ἀνάποδα, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ νῶτα τοῦ ἵππου, καὶ καθεξῆς· ὅλη του ἡ ἐκπαίδευσις ἦτο παρῳδία καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐκτὸς τούτων, χάρις εἰς τὸ ἀνυπότακτον καὶ φιλοτάραχον πνεῦμά του—καὶ δι' αὐτὸ ἦτο ἀκόμη πλέον ἄξιος μομφῆς,—τοῦ ἤρεσε νὰ διοργανίζῃ πάντοτε μικρὰς συνωμοσίας, εἴτε εἰς τὸ ὑπνωτήριον, εἴτε εἰς τὴν αὐλήν, εἴτε εἰς τὴν παράδοσιν, αὐτὸς δὲ ἦτο ἀναποφεύκτως ὁ ἀρχηγός, ὁ μέγας Κατιλίνας πάσης μαθητικῆς στάσεως.

Ἐννοεῖτε λοιπὸν καλὰ πῶς μετὰ δέκα ἔτη, καταδαπανηθέντα τοιαυτοτρόπως, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀμαθὴς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ποῦ ἤρχισε τὰς δῆθεν σπουδάς του.

Κατόπιν οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν νὰ σπουδάσῃ νομικά, τὰ ὁποῖα ἐσπούδασε ὅπως δὰ καὶ τὰ λατινικά, τὰ ἑλληνικά, τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ μαθηματικά. . . Τὰς ἡμέρας του καὶ τὰς νύκτας διήρχετο εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, εἰς τὰ χαρτοπαικτεῖα, οὕτως ὥστε, κατὰ τὸ τέλος τῶν πανεπιστημιακῶν του σπουδῶν, ἤξευρε πολὺ καλλίτερα νὰ κάμνῃ καραμπόλες, παρὰ αἰνεσίμους διατριβάς. Ἔγειεν ὁ ἀμαθέστερος δικηγόρος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ Γαλλία, ἀλλ' ἦτο ἐξ ἄλλου ὁ μεγαλήτερος χαρτοπαίκτης, ὁ μεγαλήτερος χασομέρης τῶν Παρισίων— αἴ, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα!. . .

Ἕως τώρα, τὸ βαλάντιον τοῦ πατρός του, τὸν ὁποῖον ἡπάτα ὁ ἄθλιος, εἶχεν ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς πρώτας του παρεκτροπάς. Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐστέλλοντο πρὸς ἀγορὰν βιβλίων καὶ πληρωμὴν διδάκτρων, τὰ ἔτρωγεν, ὅπως κατεσπατάλει εἰς πράγματα περιττά, τὰ πρὸς συντήρησίν του προωρισμένα. Ἠσώτευε τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐνδυμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐπώλει ἢ ἐνεχειρίαζε, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μέλλον του, τὸ ὁποῖον προεξώφλει ἀφρόνως διὰ τοκογλυφικῶν δανείων.

Διότι, ὅπως ὅλοι οἱ ἀνόητοι, καὶ ὁ Ἰούλιος Βερνὰρ εἶχε παραδοθῆ εἰς τοὺς αἰσχροκερδεῖς τοκογλύφους, οἱ ὁποῖοι λυμαίνονται, ἐπικινδυνωδέστεροι λῃστῶν, τὰς μεγαλοπόλεις. Εἷς ἐξ αὐτῶν τὸν ἐδάνεισε μίαν φορὰν τρεῖς χιλιάδας φράγκα. Ἂν νομίζετε ὅτι ἔλαβε τῷ ὄντι τρεῖς χιλιάδας φράγκα, πλανᾶσθε, μὴ γνωρίζοντες πῶς δανείζουν οἱ τοκογλύφοι. Ἀκούσατε, διὰ νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν: παλαιοπώλης τοῦ ἐμέτρησε 200 φράγκα· κατόπι τοῦ παρέδωκεν, εἰς τὴν πλέον ὑπέρογκον τιμήν, τριακοσίων φράγκων σκούφους βαμβακερούς, διακοσίων πεντήκοντα φράγκων ἐκπωματιστήρια, ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε φράγκων σύρμα ὀρειχάλκινον, ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἑπτὰ φράγκων συρίπτρας, ἑκατὸν εἰκοσιπέντε φρ. σιρόπιον ἀλταίας, ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἑπτὰ φρ. κνημίδας μεταξωτάς, ἑκατὸν πεντήκοντα τριῶν φρ. ξύλα σαριώθρων, πεντήκοντα ἑπτὰ φρ. καναρίνια, ἑκατὸν τεσσαράκοντα δύο φράγκων πτυάρια καὶ πυρολαβίδας, ἑκατὸν τριάκοντα τριῶν φρ. βακτηρίας, τετρακοσίων τριάκοντα πέντε φράγκων ὕφασμα διὰ στρωμνάς, διακοσίων πεντήκοντα φράγκων διάφορα ἄλλα ψιλικά, μαχαίρια, ψαλίδια, βελόνας, σίδηρα κτλ. καὶ τέλος ἑξακοσίων ἐνενήκοντα φρ. ξυλίνας ποντικοπαγίδας. Τὰ διάφορα ταῦτα ἀντικείμενα τὰ ἠγόρασε πάλιν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην του, εἰς τὸ τέταρτον τῆς τιμῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τῷ τε εἶχε πωλήσῃ, διὰ νὰ τα φέρῃ ἀναμφιβόλως εἰς ἄλλους πελάτας καὶ νὰ τὰ ξαναγοράσῃ ὁμοίως.

Τὰ διάφορα ταῦτα ἀντικείμενα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν 200 φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχε μετρήσῃ εἰς τὸν Ἰούλιον Βερνάρ, ἀπέφερον ποσὸν σχεδὸν ἑνακοσίων φράγκων, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ δανειστὴς ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν 355 φράγκα 75 λεπτά, οὕτως ὥστε διὰ τὸν μέλλοντα Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας ἔμεινε τὸ εὐτελές ποσὸν τῶν 544 φράγκων καὶ 25 λεπτῶν, ἀντὶ τῶν ὁποίων ὁ τρελὸς ἐκεῖνος ὑπέγραψε γραμμάτιον 20,000 φράγκων!

Μάλιστα! θὰ ἐπλήρωνεν εἴκοσι χιλιάδες φράγκα, ἀντὶ τῶν 544 καὶ 25 τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ πραγματικῶς! Μὴ τὸ νομίσετε αὐτό, μικροί μου φίλοι, ὡς ὑπερβολήν. Τοιαῦτα αἴσχη συμβαίνουν συχνὰ εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, αἴσχη τόσον διὰ τοὺς δανειστάς, ὅσον καὶ διὰ τοὺς δανειζομένους. Διότι, πρέπει νὰ εἰξεύρετε, δύο μεγάλα ἐλαττώματα, ἀντίθετα

ἐλαττώματα, λυμαίνονται τὴν κοινωνίαν: ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀσωτεία, ἡ φιλαργυρία μὲ μορφὴν ἴσως εἰδεχθεστέραν, ἀλλ' ἡ ἀσωτεία μὲ συνεπείας ὀλεθριωτέρας· ἡ πρώτη βλάπτουσα τὸ παρόν, ἀλλ' ἡ δευτέρα καταστρέφουσα, ἐκθέτουσα εἰς κίνδυνον καὶ παρελθὸν καὶ παρὸν καὶ μέλλον, τὸ πᾶν, προάγουσα δὲ εἰς πᾶσαν ἀτίμωσιν καὶ ἐξευτελισμόν.

Δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὁ Ἰούλιος Βερνὰρ προσέτρεχεν εἰς τοὺς τοκογλύφους, ἀγοράζων ὀλίγον χαλκὸν σήμερον, διὰ νὰ πληρώσῃ πολὺν χρυσὸν αὔριον. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐσκόρπιζεν οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν ἄνεμον τὴν μέλλουσαν πατρικὴν κληρονομίαν, καθ' ἣν προεξώφλει, πρὸς ἱκανοποίησιν ἀνοσίων ἐπιθυμιῶν, ὅ,τι ὑπάρχει τιμιώτερον εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὴν ἀρετήν, μετὰ τὴν χρηστότητα τοῦ πτωχοῦ: περιουσίαν ἐντίμως κτηθεῖσαν. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐβεβήλωνε, χρησιμοποιῶν εἰς κακὰς ἀπολαύσεις, εἰς παντὸς εἴδους τρέλας, τοὺς ἱδρῶτας, τὰς ἀγρυπνίας καὶ τὰς στερήσεις τοῦ πατρός του.

Ἀλλ' ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ μοιραία λῆξις τῶν συναλλαγματικῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑπογράψῃ, ἐπῆλθεν ἡ δικαστικὴ καταδίωξις καὶ ἔμαθεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὁ γηραιὸς πατὴρ τὴν ἐπονείδιστον διαστροφὴν τοῦ υἱοῦ του.

Ἡ ὀργὴ τοῦ γέροντος ὑπῆρξε ζωηρὰ τόσῳ μᾶλλον καθόσον ἡ ἀνοχή του ἐπῆρξε μακρά. Ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ ἀναπανορθώσῃ τόσας ἀνεπανορθώτους τρελλας. Καὶ καλὰ ἔκαμεν! Ὑπάρχουν ὁρισμένα νομίμματα, τὰ ὁποῖα μόνον ἡ τιμωρία δύναται νὰ ἐξαλείψῃ καὶ ὄχι ποτὲ ἡ συγγνώμη.

Ὁ μέλλων Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ἐφυλακίσθη οὕτω διὰ χρέη. Καὶ ἔμεινε φυλακισμένος ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα ἔτη. Ὅταν ἠλευθερώθη, πτωχὸς καὶ ἐλεεινός, ἡ πεῖνα τον ἐξηνάγκασε νὰ ζητήσῃ κανὲν ἐπάγγελμα. Ἐπείνασε πολλά, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ δὲν ἠδοκίμησεν εἰς κανέν, ἀμαθὴς καθὼς ἦτο καὶ ὀκνηρός.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν συνηντήθη τὸ πρῶτον μετὰ τῆς λεγομένης Βασιλίσσης τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων· βασιλίσσης μὲ μάτια βαθυά, μὲ φωνὴν βραχνήν, μὲ μαλλιὰ κόκκινα, πλάσματος τόσον δυσμόρφου καὶ ἀκόμψου, ὅσον κανὲν ἄλλο ἀνθρώπινον εἰς τὸν κόσμον.

Τὸ παράδοξον αὐτὸ ὑποκείμενον, καὶ φίλοι μου φίλοι, ἦτο ἀκόμη μία ζῶσα καὶ θλιβερὰ ἀπόδειξις τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον δυστυχὴς καὶ περιφρονημένος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν ἐγκαταλείποντα τὴν εὐκολον ἀτραπὸν τῆς ἡσύχου καὶ κανονικῆς ζωῆς, διὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὰς μυρίας ἀδεβαίας καὶ κινδυνώδεις ὁδοὺς τοῦ τυχοδιωκτικοῦ βίου.

Ἀνήκουσα εἰς πτωχὴν ἀλλ' ἔνδοξον οἰκογένειαν, ἡ Μαρία (αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔφερε πρὶν στεφθῇ ἰδίαις χερσὶ διὰ τὸ ἀστεῖον διαδήματος τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων), θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἀνέτως, ἐργαζομένη ὡς αἱ γυναῖκες τῆς τάξεώς της. Ἀλλ' ἐκείνη περιεφρόνει τὰς ταπεινὰς αὐτὰς ἐργασίας, ὀνειρευομένη κάτι τι ὀλιγώτερον ἄσημον καὶ φανὲς ἀπὸ τὴν οἰκιακὴν στέγην, κάτι περισσότερον λαμπρὸν καὶ θορυβῶδες ἀπὸ τὴν συνήθη ζωήν. Τὴν εἵλκυεν ἡ ζωὴ τῶν νομάδων, ἡ τυχοδιωκτικὴ ζωὴ τῶν θαυματοποιῶν καὶ τῶν σκοινοβατῶν καὶ ἀνεχώρησε.

Διὰ ποῦ; Διὰ τὸ ἄγνωστον! εἰς τὴν τύχην!

Ὁ πρῶτος της σύζυγος, εἷς θηριοδαμαστής, κατεσπαράχθη ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον της, ὑπὸ νεαρᾶς τιγρίδος ἄρκτου, ἂν καὶ εἶχε καταβάλῃ πολὺν κόπον διὰ νὰ την τιθασεύσῃ.

Οὕτως ἡ Βασίλισσα ἦτο χήρα ἀπαρηγόρητος ὅτε συνηντήθη μετὰ τοῦ Ἰουλίου Βερνάρ.

Ὁ δὲ Ἰούλιος Βερνάρ, ὁ ὁποῖος ἔκτοτε ἐπωνομάσθη Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, ἐνυμφεύθη τὴν χήραν καὶ ἔλαβεν ὡς προῖκα τὰ ζῷα τοῦ θηριοτροφείου της.

Ἀπὸ δέκα ἐτῶν ζῶσιν ὁμοῦ. Ἐκεῖνος ἐκκενόει τὰ θηρία του, κάμνει ταχυδακτυλουργίας καὶ καταπίνει ποτήρια, χωρὶς κόπον· ἐκείνη χορεύει εἰς τὸ σχοινίον, ἀγκαλιάζει βάρη μὲ τοὺς ὀδόντας της καὶ καταπίνει σπαθιά. Ἀλλ' ἡ ζωή των δὲν εἶνε πάντοτε οὕτως ἤρεμος καὶ εὐτυχής. Συχνὰ πυκνὰ μαλώνουν καὶ βλασφημοῦν καὶ ὑβρίζονται καὶ κτυποῦν τὰ παιδιά των καὶ κτυπᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ γίνεται κακὸ φοβερό.

Ἀθλία ζωή, ἀλλ' ἡ μόνη ἀνταξία των!

Τοιοῦτοι ἦσαν, μικροί μου ἀναγνῶσται, οἱ δύο περίδοξοι ἀρχηγοὶ τοῦ ἐλεεινοῦ ἐκείνου θιάσου, εἰς τὸν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ ἀνῆκον καὶ οἱ φυγάδες μας, ὁ Γιανάκης καὶ ὁ Τάκης. Ἐθεώρησα ἀπαραίτητον νὰ σας ἀνακοινώσω προεισαγωγικῶς τὰς πληροφορίας αὐτάς, διὰ νὰ ἐννοήσετε καλλίτερα τὰς πολυαρίθμους περιπετείας τῶν ἡρώων μας καὶ τὰς φριχτὰς συνεπείας τὰς ὁποίας εἶχε δι' αὐτοὺς ἡ ἀπερισκεψία των.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 212]

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΙΜΩΝ

[Ἀνοίγει τὸ ἡμερολόγιον μὲ τρέμουσαν χεῖρα.]

Νὰ ἡ σελίς! Ἄ! πολὺ καλὰ ἐδιάβασα! «Ὁ ἄνθρωπος δὲν ξεύρει τὴν στιγμήν· κοιμπορῇ νὰ πεθάνῃ· πρέπει νὰ λάβω εὐθὺς ἀπὸ σήμερον τὰ μέτρα μου, διὰ νὰ μὴ πέσῃ ἡ περιουσία μου εἰς τὰ χέρια αὐτῶν τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε ἴσως σπάταλα σὰν τὸν πατέρα των. Θὰ ἀφήσω κληρονόμον μου τὸν φίλον μου Θερμόν· σήμερον μάλιστα θὰ προσκαλέσω τὸν συμβολαιογράφον νὰ μου κάμῃ τὴν διαθήκην.»

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ξεύρει τὴν στιγμήν· κοιμπορεῖ νὰ πεθάνῃ, ἔγραφε ἡ ἐξαδέλφη μου, καὶ τὸ ἔγραφε τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποὺ ἀπέθανε. [Ἀναγιγνώσκει πάλιν] «Θὰ ἀφήσω κληρονόμον μου τὸν φίλον μου Θερμόν.» [Ἐγείρεται.] Ὥστε λοιπὸν αὐτὴ ἡ περιουσία δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἡμᾶς!... Καὶ αἱ σπουδαί μου;... καὶ τὸ μέλλον μου;... καὶ τὸ μέλλον τῆς ἀδελφῆς μου;.. [Περιπατεῖ ἄνω κάτω τεταραγμένος.] Καὶ ἡ ἀποπληξία ποὺ της ἔκοψε τὴ ζωὴ τὴν στιγμὴ ποὺ ἐσκέπτετο νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της διὰ νὰ μας ἀποκληρώσῃ;... Δὲν εἶνε φῶς φανερὸν ὅτι ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ προλάβῃ μίαν ἀδικίαν; [Ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἡμερολόγιον.] Αὐτὸ τὸ φύλλο! μήπως ἔχει τάχα καμμίαν ἀξίαν; εἰμπορῶ ἄλλως τε νὰ το ἐξαφανίσω χωρὶς νὰ το μάθῃ κανείς, μήτε ἡ Θάλεια. Πρὸ πάντων ἡ Θάλεια πρέπει νὰ μὴ τὸ μάθῃ. [Πλησιάζει εἰς τὴν ἑστίαν κρατῶν ἀνοικτὸν τὸ τετράδιον καὶ ἕτοιμος νὰ ξεσχίσῃ τὸ φύλλον.—Σταματᾷ.] Τώρα γνωρίζω ποῖος ἦτο ὁ σκοπός της. . . . Ἡ περιουσία ἦτο ἰδική της καὶ ἦτο δικαίωμα της νὰ την διαθέσῃ ὅπως αὐτὴ ἤθελε. . . Τί θὰ ἔκαμνε ὁ πατέρας μου ἂν εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν μου; [Σκέπτεται.] Τί θὰ ἔκαμνε; Ὤ! δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐννοήσω τί θὰ ἔκαμνε. . . καὶ ἂν ἐπρόκειτο μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν μου. . . , ἀλλὰ τότε ἡ Θάλεια, ἡ ἀγαπητή μου Θάλεια τί θὰ γίνῃ;. . . Ἄ! ὄχι, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσω χωρὶς νὰ την συμβουλευθῶ. [Τὴν καλεῖ.] Θάλεια!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΚΙΜΩΝ, ΘΑΛΕΙΑ.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μ' ἐφώναξες;

ΚΙΜΩΝ. — Ἔλα 'δῶ, σὲ παρακαλῶ.

ΘΑΛΕΙΑ. — Ὠχρὸς ποὺ εἶσαι! τί ἔχεις, καλέ;

ΚΙΜΩΝ. — Διάβασε.

ΘΑΛΕΙΑ., ἀφοῦ ἀνέγνωσε. — Ἄ! [Πίπτει ἐπί τινος καθίσματος κλαίουσα.]

ΚΙΜΩΝ, ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν. — Ἀδελφούλα μου!

ΘΑΛΕΙΑ, σφογγίζουσα τὰ δάκρυά της καὶ μειδιῶσα βεβιασμένως. — Πάει, ἐπέρασε. Ἦτο ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ξεύρεις· ἀλλὰ τώρα ἐπέρασε.

ΚΙΜΩΝ. — Τί θλιβερὰ ἀποκάλυψις, ἔ;

ΘΑΛΕΙΑ. — Ναί. Δέν με ἐκπλήττει ὅμως καὶ πολύ, ξεύρεις. Εἶχα πάντοτε ἕνα τέτοιο προαίσθημα.

ΚΙΜΩΝ, μετὰ μικρὰν σιγήν. — Τώρα, Θάλεια, τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

ΘΑΛΕΙΑ, ἔκπληκτος. — Τὸ ἐρωτᾷς;

ΚΙΜΩΝ. — Ναί, διότι ἐπὶ τέλους ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσωμεν τὴν περιουσίαν.

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἴσως ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ την κρατήσωμεν, ἀλλὰ βεβαίως ἔχομεν τὸ καθῆκον νὰ την ἀποδώσωμεν. Αὐτὴ ἡ σελὶς τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶνε ὡς νὰ εὑρῆκες διαθήκην ὑπὲρ τοῦ κυρίου Θερμοῦ; Δέν μας μένει πλέον κανένας δισταγμός, ἀδελφέ μου.

ΚΙΜΩΝ. — Ἔχεις δίκαιον! Κρίνεις καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ!

ΘΑΛΕΙΑ. — Ὄχι, Κίμων, ὤ! ὄχι! διότι εἶμαι βεβαία, ὅτι ἂν πρὸς στιγμὴν ἐδίστασες, τὸ ἔκαμες δι' ἐμέ, μόνον δι' ἐμέ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

ΚΙΜΩΝ. — Ἀλήθεια εἶνε. Ἀλλὰ σκέψου ὅμως, ἀδελφούλα μου· εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆς ποτέ . . .;

ΘΑΛΕΙΑ. — Διότι ἔκαμα τὸ καθῆκόν μου; Ὄχι, Κίμων, ποτέ! Δὲν εἶμαι βεβαίως καμμία ἡρωΐς, καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶνε πολὺ σκληρὸν ποὺ ἀφίνομεν νὰ μας φύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν ὠνειροπολούσαμεν, καὶ ὅτι . . . [Κλαίει].

ΚΙΜΩΝ. — Βλέπεις λοιπόν; δὲν εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὰ δάκρυά σου!

ΘΑΛΕΙΑ. — Ναί, κλαίω. Εὑρίσκω ἀξιοθρήνητον τὴν θέσιν μας· ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι μετανοῶ δι' ὅ,τι σου εἶπα.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΜΑΡΘΑ.

ΜΑΡΘΑ, εὐθύμως. — Ἦλθε μία ἐπίσκεψις. [Παρατηρεῖ τὴν συγκίνησιν τῶν νεαρῶν κυρίων της.] Τί τρέχει, καλέ; Τί ἔχετε καὶ οἱ δύο σας; Διατί κλαίει ἡ κοκκώνα μου ἡ Θάλεια;

ΘΑΛΕΙΑ, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας της. — Δὲν κλαίω πλέον, καλή μου Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ. — Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγία! Μὰ τί τρέχει λοιπόν; τί σύνεφη;

ΚΙΜΩΝ. — Εἴμεθα κατεστραμμένοι!

ΜΑΡΘΑ. — Κατεστραμμένοι!

ΘΑΛΕΙΑ, μεθ' ὑπαρόντος. — Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ συνηθίσωμε 'ς τὴν καλοπέρασι.

ΜΑΡΘΑ. — Ἐπὶ τέλους, ἐξηγηθῆτε μου . . .

ΚΙΜΩΝ. — Νά, ἡ ἐξαδέλφη μας εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ διαθήκην καὶ ν' ἀφήσῃ κληρονόμον της τὸν κύριον Θερμόν.

ΜΑΡΘΑ. — Ἄ! τί καλὰ λοιπὸν ποὺ πέθανε καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ την κάμῃ!

ΘΑΛΕΙΑ, μὲ τόνον μομφῆς. — Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ. — Καλά! καὶ τὸ ἐπήρατε καλὸ διότι δὲν ἔκαμε τὴν διαθήκην νὰ σας ἀφήσῃ ἔξω;

ΘΑΛΕΙΑ. — Ὄχι, Μάρθα· ἀλλ' ἐπειδὴ ξεύρομεν τὴν θέλησίν της, θὰ την ἐκτελέσωμεν.

ΜΑΡΘΑ, πνιγομένη. — Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγία! Καλὲ τί λέτε;

ΚΙΜΩΝ. — Ναί. Θὰ τα δώσωμεν ὅλα εἰς τὸν κύριον Θερμόν.

ΜΑΡΘΑ. — Ἄ! δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό.

ΘΑΛΕΙΑ. — Θὰ τὸ κάμωμεν. Καὶ σύ, Μάρθα, ἂν σκεφθῆς ὀλίγον, τὸ ἴδιο θὰ μας συμβουλεύσῃς.

ΜΑΡΘΑ. — Καὶ πῶς τὸ ξέρετε ὅτι ἡ ἐξαδέλφη σας εἶχε αὐτὸν τὸν σκοπόν;

ΚΙΜΩΝ. — Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιόν της· τὸ εἶχε γράψῃ μέσα.

ΜΑΡΘΑ. — Νὰ τί κακὸ ποὺ εἶνε νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ διαβάζῃ! Καλὰ ἔκαναν οἱ γονεῖς μου ποὺ δὲν μ' ἔμαθαν ἐμένα γράμματα. Κ' ἐγὼ ἡ καϊμένη το εἶπα, πως ὅλα αὐτὰ τὰ παλιόχαρτα ἦσαν γιὰ κάψιμο· ἂν μ' ἀκούατε . . .

ΘΑΛΕΙΑ, πρὸς τὸν ἀδελφόν της. — Εὑρεῖς, Κίμων, τὴν παροιμίαν: «τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.» Πήγαινε ἀμέσως εἰς τὸν κύριον Θερμόν.

Μαρθα. — Τί λέτε, καλέ; Μὲ τὰ σωστά σας;

Κιμων. — Βεβαίως μὲ τὰ σωστά μας.

Μαρθα. — Τὸ λοιπὸν δὲν θὰ πᾶτε μακρυὰ νὰ τὸν γυρεύετε τὸν κύριον Θερμόν σας. Ἐρχόμουν ἴσα ἴσα νὰ σας πῶ ὅτι ἦλθε νὰ σας ἐπισκεφθῇ.

Θαλεια. — Εἰπέ του νὰ ἔμβῃ.

Μαρθα, ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ φωνάζει μὲ ἀπότομον τρόπον; — Ὁρίστε μέσα!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ αὐτοί, ΚΥΡΙΟΣ ΘΕΡΜΟΣ.

Κ. Θερμος. — Καλημέρα σας, εὐτυχισμένοι μου κληρονόμοι! Σᾶς εὑρῆκα ἕνα σπιτάκι, ἀριστούργημα! καὶ καθόλου ἀκριβό! Εἶνε ὅ,τι σας χρειάζεται.

Κιμων. — Δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰγορράσωμεν σπίτι, Κύριε Θερμέ.

Κ.Θερμος. — Πῶς δηλαδὴ δὲν εἰμπορεῖτε;

Κιμων, παρουσιάζει εἰς τὸν κ. Θερμὸν ἓν χαρτοφυλάκιον. — Ἐδῶ μέσα εἶνε ὅλοι οἱ τίτλοι τῆς περιουσίας τῆς ἐξαδέλφης μας· λάβετέ τους. Αὐτὴ ἡ σελὶς τοῦ ἡμερολογίου της ἀποδεικνύει ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἀφήσῃ ἐσᾶς κληρονόμον της.

Κ. Θερμος. — Ἔτσι ἐσκόπευε, πραγματικῶς.

Κιμων. — Λοιπόν, ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγὼ σᾶς ἀποδίδομεν τὴν περιουσίαν.

Μαρθα, κατ' ἰδίαν. — Ἂν τὴν πάρῃ, μοῦρχεται νὰ τὸν πνίξω!

Κ. Θερμος. — Πολὺ καλά. [Ἐπιθεωρεῖ τοὺς τίτλους.] Ὅλα ἐν τάξει. Δότε μοι, σᾶς παρακαλῶ, ὀλίγο χαρτί, νὰ σὰς κάμω μίαν ἀπόδειξιν παραλαβῆς. [Κάθηται ἐνώπιον τῆς τραπέζης.]

Μαρθα. κατ' ἰδίαν. — Τὸ τέρας! Ἂν μποροῦσα νὰ μιλήσω! . . . . [Ὁ Κίμων δίδει εἰς τὴν κύριον Θερμὸν τεμάχιον χάρτου, ἡ δὲ Θάλεια τείνει πρὸς αὐτὸν γραφίδα τὴν ὁποίαν ἐβύθισεν εἰς τὴν μελάνην].

Κ. Θερμος, κρατῶν τὴν γραφίδα. — Ὀφείλω νὰ σας εἴπω, ἐν τούτοις, κύριε καὶ δεσποινίς, ὅτι μία σελὶς ἡμερολογίου κατ' οὐδένα λόγον ἰσοδυναμεῖ πρὸς διαθήκην.

Κιμων. — Τὸ γνωρίζομεν.

Κ. Θερμος. — Καὶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σας κατηγορήσῃ ἂν κρατήσετε τὴν κληρονομίαν αὐτήν.

Κιμων. — Ἐσκέφθημεν, κύριε, καὶ ἂν ἐπρόκειτο ὅλος ὁ κόσμος νὰ μας κατακρίνῃ διότι δὲν τὴν κρατοῦμεν, ἡμεῖς θὰ σας τὴν ἀπεδίδαμεν, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι αὐτὸ μας ὑπαγορεύει ἡ συνείδησίς μας.

Κ. Θερμος. — Ἔχετε δίκαιον· ἡ συνείδησις εἶνε τὸ πᾶν.

Μαρθα, κατ' ἰδίαν. — Τὸ λοιπόν! αὐτὸς δὲν ἔχει συνείδησι; θὰ τοῦ βαστάξῃ ἡ καρδιὰ νὰ πάρῃ τὸν παρᾶ αὐτῶν τῶν πτωχῶν παιδιῶν;

Κ. Θερμος, ἀπωθεῖ τὴν γραφίδα καὶ τὸ χαρτίον καὶ ἐγείρεται. — Νεαροί μου φίλοι, σᾶς θαυμάζω, ναὶ σᾶς θαυμάζω, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι εἰμπορῶ νὰ σας βεβαιώσω, ὅτι αὐτὴ ἡ σελὶς τοῦ ἡμερολογίου σᾶς ἠπάτησε. Ὄχι, ἡ ἐξαδέλφη σας δὲν ἐσκόπευε νὰ σας ἀφήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν διαθήκην. Ὅσον ἐγήρασκε, ὁ χαρακτήρ της μεταβάλλετο, ἐγίνετο ἀγαθωτέρα, γλυκυτέρα. Ἂν ἔζη ἀκόμη ὀλίγα ἔτη, θὰ ἔζητει νὰ σας γνωρίσῃ, εἶμαι βέβαιος. Καὶ ὁπότε, πόσον θὰ σας ἠγάπα! Ἐφοβεῖτο, εἶνε ἀληθές, τὴν νεότητά σας, τὴν ἀπειρίαν σας, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἠθελατε κατασπαταλήσῃ ἀπερισκέπτως τὴν περιουσίαν της. Πολλάκις μοί το εἶπε αὐτό. Καὶ ἐσκέπτετο νὰ την ἀφήσῃ εἰς ἐμὲ ὄχι ὡς κληρονομίαν, ἀλλ' ὡς κληροδότημα, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ σας την μεταδιδάσω μετά τινα ἔτη. Λάβετέ την λοιπόν, εἶνε ἰδική σάς.

Κιμων. — Πῶς! ἀλήθεια;

Θαλεια. — Ἀ! κύριε Θερμε! [Ὁ Κίμων καὶ ἡ Θάλεια σφίγγουσι τὰς χεῖρας του.]

Μαρθα. — Μπράβο! εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, πρέπει νὰ σε φιλήσω.

Κ. Θερμος, μειδιῶν. — Εὐχαρίστως, κυρὰ Μάρθα, [Ἐναγκαλίζεται τὴν Μάρθαν.]

Μαρθα. — Ἂν τοὺς ἐλήστευες ὅμως, θὰ σου ἔβγαζα τὰ μάτια!

Κ. Θερμος. — Καλλίτερα ἔχω νὰ με φιλήσῃς, καλή μου κυρὰ Μάρθα. Ἔχεις ὅμως καὶ δίκαιο νὰ τὰγαπᾷς αὐτὰ τὰ παιδιά· τοὺς ἀξίζει. [Πρὸς τὸν Κίμωνα καὶ τὴν Θάλειαν.] Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, σᾶς θαυμάζω.

Κιμων. — Μὰ διατί τάχα, κύριε Θερμέ; Αὐτὸ που ἠθέλαμεν νὰ κάμωμεν ἦτο φυσικώτατον.

Θαλεια. — Καὶ ἂν εἴμεθα καλοί, ὁ ἔπαινος ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς μας.

Κιμων. — Βεβαίως. Ὁ πατερούλης μας πάντοτε μας ἔλεγε, ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ διστάζωμεν νὰ θυσιάζωμεν τὸ συμφέρον χάριν τοῦ καθήκοντος.

Θαλεια. — Καὶ ἡ μητερούλα μας εἰς κάθε περίστασιν μᾶς ἐπανελάμβανε αὐτὴ τὴ συμβουλή:

«Κάμε ἐσὺ τὸ χρέος σου, κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.»

[Πίπτει ἡ αὐλαία.]

Νικος Αριφων

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
μετεκομίσθησαν
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ἀριθ. 119
ἔναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΝΤΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 211.]

Πράγματι ὁ Γιακουμῆς εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ ἑλκύσῃ ἐκ τοῦ ὕδατος τὸν λιπόθυμον υἱόν του. Ἡ Ἐριφύλη εἶχε παραζαλισθῆ μόνον. Ὅτε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ εἶδε τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ Κωνσταντῆ τὸν ἐξέλαβεν ὡς νεκρόν.

—Κωνσταντῆ! ἄνοιξε τὰ 'μάτια σου, Κωνσταντῆ!

Τὴν Ἐριφύλην παρέλαβον οἱ γονεῖς της τρέξαντες περίτρομοι, τὸν δὲ Κωνσταντῆν, ἀκόμη ἀναίσθητον, ἔφερεν ὁ Γιακουμῆς εἰς τὸν οἰκίσκον του. Περιεποιήθη μετὰ στοργῆς τὸν υἱόν του ὁ ταλαίπωρος ἁλιεύς, ἐπὶ τέλους δὲ τὸ παιδίον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδε τριγύρω. Ἀλλ' ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἦτο τόσον ἀσθενὴς ὥστε ἐπεκράτει φόβος περὶ τῆς ζωῆς του.

Ἡ Ἐριφύλη καὶ ἡ μήτηρ ἤρχοντο καὶ ἐζήτουν καθ' ἑκάστην πληροφορίας περὶ τοῦ Κωνσταντῆ.

Τὸ παιδίον ἀνέρρωσεν, ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ πατὴρ τῆς Ἐριφύλης ὁ κύριος Σταθόπουλος προσεκάλεσε τὸν Γιακουμῆν εἰς τὴν ὡραίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν του.

— Μ' ἐζήτησες, ἀφεντικό, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἁλιεύς, καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πλουσίου τραπεζίτου.

— Ναί, ὁ υἱός σου ἔσωσε τὴν κόρην μου.

—Ἔκαμε τὸ χρέος του, ἀπήντησεν ὁ Γιακουμῆς.

— Ἔκαμε περισσότερο ἀπὸ τὸ χρέος του καὶ ἤθελα νὰ ξεύρω. . .

— Τί πρᾶγμα; εἶπεν ὁ Γιακουμῆς ἔκπληκτος.

—Τί τοῦ ἀρέσει. Εἰξεύρω ὅτι ὅ,τι καὶ ἂν κάμω δὲν θὰ ἀποπληρώσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου· ἀλλὰ ἤθελα νὰ του δώσω κἄτι ὡς ἐνθύμησιν.

Ὁ ἁλιεὺς προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ τραπεζίτου.

— Εἶσαι πολὺ καλός, εὐχαριστῶ πολύ, μὰ τὸ παιδὶ ἔκαμε τὸ χρέος του· δὲν χρειάζεται βραβεῖο δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω ὅ,τι θέλετε. Ἐμπρὸς λέγε· θέλεις νὰ το πάρω μαζί μου εἰς τὰς Ἀθήνας;

— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε· ὅσο εἶνε ἡ βάρκα μου γερὴ τίποτε δὲν θὰ μας λείψῃ· δὲν μπορῶ νὰ το χωρισθῶ τὸ παιδί μου· αὐτὸ μονάχα ἔχω εἰς τὸν κόσμο.

Ὁ τραπεζίτης ἔμεινε περίλυπος· ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταβάλῃ γνώμην ὁ ἁλιεύς· ἐπὶ τέλους τῷ εἶπε·

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σου δείξω ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἀλλὰ μὴ λησμονῆς αὐτό που θὰ σου εἰπῶ· ἂν ποτε λάβῃς ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, εἰδοποίησέ με καὶ μεῖνε ἥσυχος.

Ὁ Γιακουμῆς ἔθεσε τὴν τυλῶδη καυτικὴν χεῖρά του ἐντὸς τῆς λεπτοφυοῦς χειρὸς τοῦ Ἀθηναίου τραπεζίτου, καὶ ἀποχαιρετίσας ἀνεχώρησε.

Ἐν τούτοις τὸ φθινόπωρον εἶχε πλησιάσῃ· ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ἐνίοτε ὑπὸ νεφῶν· τὴν ἐσπέραν ὁ καιρὸς ἤρχισε νὰ ψυχραίνῃ· πολλοὶ ἐξ ὅσων ἦλθον νὰ διέλθωσι τὸ θέρος εἰς τὴν Αἴγιναν ἐπέστρεφον εἰς Ἀθήνας. Ἦλθεν ἡ σειρὰ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ τραπεζίτου, ἀφ' οὗ δ' ἠτοιμάσθησαν ὅλα καὶ ἐπλησίαζε τὸ ἀτμόπλοιον, ἡ Ἐριφύλη μετέβη νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν μικρὸν σωτῆρά της.

Παρῆλθον τρεῖς μῆνες σχεδόν· ὁ Γιακουμῆς ἐσπέραν τινα τοῦ Δεκεμβρίου ἀφυπνίσθη ὑπὸ ἰσχυροῦ κρότου· ἡ θάλασσα ἦτο ἀγρία.

— Σήκω, Κωνσταντῆ, εἶπεν ὁ Γιακουμῆς εἰς τὸν υἱόν του. Ἡ Παναγία εἶνε κοντὰ 'ς τὴν ἀκρογιαλιά· πρέπει νὰ πᾶμε νὰ την τραβήξωμε ἐπάνω καὶ νὰ την δέσωμε γερά.

Τὸ παιδίον ἐνεδύθη ἐν τάχει, πατὴρ δὲ καὶ υἱὸς ἐξῆλθον· ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρός· ἡ σελήνη ἐφαίνετο κατὰ διαλείμματα καὶ ἐξηφανίζετο ὄπισθεν τῶν πυκνῶν νεφῶν.

Ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὑρίσκετο ἡ Παναγία δὲν εἶδον τίποτε. Εἶχεν ἐξηφανισθῆ· τὰ κύματα τὴν εἶχον ἁναρπάσῃ, τὴν εἶχον κατασυντρίψῃ.

Καὶ ὁ ἁλιεὺς στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὸ πέλαγος κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν.

. . . . . .

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Γιακουμῆς ἐκάθητο κρὸ τοῦ οἰκίσκου του. Ἡ θάλασσα ἦτο ἥσυχος, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ, ὁ ἁλιεὺς ἐστήριζε τὴν κεφαλήν του εἰς τὴν χεῖρά του καὶ ἐσυλλογίζετο. Τί ἔμελλε ν' ἀπογίνῃ τώρα αὐτὸς καὶ ὁ υἱός του; Τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκέρδαινον τὸν ἄρτον των εἶχε καταστραφῆ. Πῶς νὰ προμηθευθῇ ἄλλην λέμβον;

Ἐνεθυμήθη τὸν ἐξ Ἀθηνῶν τραπεζίτην.

— Ὄχι, εἶπε μετὰ μικρὰν σκέψιν. Δὲν θὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην!

—Γιακουμῆ, ἔχεις ἕνα γράμμα! τῷ εἶπε μία φωνή. Ἐσήκωσε τὴν κεφαλήν του καὶ εἶδε τὸν γραμματοκομιστήν.

— Γράμμα γιὰ μένα; Καὶ ἀπὸ ποιόν;

Ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἤνοιξε καὶ ἀνέγνωσε:

«Ἀθῆναι,

Καλέ μου φίλε,

Σήμερον ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον σου συνέβη· θὰ ἐπιτρέψῃς εἰς ἕνα φίλον σου νὰ σε βοηθήσῃ; Ἂν ἤθελες νὰ δεχθῆς ἐκ μέρους μου μίαν καινούργιαν λέμβον, πάλιν ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀκόμη ὑποχρεωμένος.

Ἀπάντησέ μου ταχέως καὶ γράψε μου τί κάμνει καὶ ὁ καλὸς ὁ Κωνσταντῆς.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης

Ι. Σταεοπουλος»

— Κωνσταντῆ! ἀνεφώνησεν ὁ ἁλιεύς.

Τὸ παιδίον ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα του.

—Διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα! τῷ εἶπεν οὗτος.

Ὁ Κωνσταντῆς ἀνέγνωσε τὰς πρώτας γραμμὰς καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψεν ἐκ χαρᾶς.

— Ἀ! τί καλά· εἶσαι εὐχαριστημένος, πατέρα;

Ὁ Γιακουμῆς ἐδίσταζεν . . . ἀλλ' ἡ ἀγχλλίασις τοῦ παιδίου ἐνίκησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὑπερηφανείας τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἐντός του, ἐμειδίασε καὶ αὐτὸς καὶ ἐψιθύρισε:

— Ναί, εἶμαι εὐχαριστημένος. Σ' εὐχαριστῶ, Κωνσταντῆ μου.

Σοφια Δημου

ΤΟ ΛΥΠΗΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 213]

Ὁ γελωτοποιὸς ἐπωφελήθη αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ ἐτράβηξε μὲ δύναμιν τὸ βασιλόπουλο καὶ τὴν Κρίναν, ἡ ὁποία οὔτε στιγμὴν δὲν εἶχεν ἀφήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ της φίλου. Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν μικρὰν συνοδίαν, ἥτις ἀπομακρυνθεῖσα μὲ βῆμα γοργόν, ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὰς πλουσίας συνοικίας τῆς πόλεως.

— Ὦ! Κρίνα, εἶπε τὸ βασιλόπουλο πρὸς τὴν μικρὰν κόρην ἅμα ἐσταμάτησαν διὰ νὰ ἀναπνεύσουν, εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῇς ποίαν μεταβολὴν μοῦ ἔφεραν οἱ λόγοι σου! Ποτὲ πλέον δὲν θὰ εἶμαι λυπημένος! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ λυποῦμαι, ἐγὼ που τίποτε δὲν μου λείπει, ὅταν βλέπω τόσους ἀνθρώπους νὰ ὑποφέρουν τόσα βάσανα. Εἰς τὸ ἑξῆς ἓν μόνον πρᾶγμα πρέπει νὰ σκέπτωμαι: πῶς νὰ κάμω τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ εἰσῆλθον ἀπὸ τὴν ἰδίαν θύραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχον ἐξέλθῃ.

Ἐνῶ διήρχοντο τὸν κῆπον παρετήρησαν ὅτι ἐκ τῶν παραθύρων τῶν ἀνακτόρων διεχύνετο ἄπλετον φῶς.

— Διατί αὐτὴ ἡ φωτοχυσία; ἠρώτησε τὸ βασιλόπουλο.

— Ὁ πατήρ σας δίδει χορόν· ἀπόψε, ἀπήντησεν ὁ γελωτοποιός.

Τὸ βασιλόπουλο ἔμεινε περίσκεπτον ἐπί τινας στιγμάς.

— Ἐγὼ καὶ ἡ Κρίνα θὰ ὑπάγωμεν εἰς αὐτὸν τὸν χορόν.

Ὁ γελωτοποιὸς ἐγέλασε δυνατά.

— Εἰς τὸν χορόν, μὲ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα! θὰ φαίνεσθε σὰν κάνθαροι ἀνάμεσα σὲ πεταλοῦδες.

— Δὲν πειράζει, ὑπέλαβε τὸ βασιλόπουλο μὲ ὕφος μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν.

— Ἔλα, Κρίνα, προσέθεσε σύρων τὴν μικράν του φίλην.

Τὰ δύο παιδία διέσχισαν τὰς δενδροστοιχίας κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας. Ἐνόσῳ ἐπλησίαζον εἰς τὰ ἀνάκτορα τὰ παράθυρα ἐγίνοντο ὁλονὲν φωτεινότερα καὶ ἦχοι γλυκείας μουσικῆς ἔφθανον εἰς τὰ ὦτα των ὑπὸ τὸν ἔναστρον οὐρανόν.

—Φοβεῖσαι, Κρίνα; εἶπε τὸ βασιλόπουλο εἰς τὸ κοράσιον ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰς κλίμακας τῶν προπυλαίων ὅπου ἐφύλαττον φρουροὶ ὡπλισμένοι.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον· ἡ παρουσία σας καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον μου σφίγγετε τὸ χέρι, μοῦ δίδουν θάρρος.

— Ἄλτ! Δὲν περνοῦν ἀπ' ἐδῶ! ἐφώναξαν οἱ σκοποί, προτείνοντες τὰ ὅπλα των ἐνῷ τὸ βασιλόπουλον καὶ ἡ Κρίνα ἠτοιμάζοντο νὰ ἀνέλθωσι τὴν κλίμακα.

— Δὲν ἔχουν δουλειὰ ἐδῶ τὰ παιδιά! εἶπε μὲ φωνὴν ἐπιτακτικὴν εἰς στρατιώτης.

— Εἶμαι τὸ βασιλόπουλο, εἶπεν ὁ συνοδοιπόρος τῆς Κρίνας, καὶ συγχρόνως ἤνοιξε τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἔδειξεν ἀδαμάντινον ἀστέρα, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἡ Κρίνα εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸ στῆθος τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ὀλίγον μικρότερον.

Οἱ δύο φρουροὶ παρεμέρισαν ἀμέσως, καὶ ἐχαιρέτισαν παρουσιάζοντες ὅπλα καὶ ἱστάμενοι ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα. Τὸ βασιλόπουλο καὶ ἡ Κρίνα ἀνέβησαν τότε τὴν κλίμακα, ἀλληλοκρατούμενοι πάντοτε.

Εἰσέδυσαν εἰς στοὰν καταφώτιστον, βρίθουσαν ἀνθρώπων μὲ πρόσωπα περιχαρῆ. Εὐγενεῖς κύριοι, λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι, προσέφερον τὸν βραχίονα εἰς ὡραίας κυρίας, καὶ μουσικοὶ ὄπισθεν πυκνῶν φυλλωμάτων καθήμενοι ἔπαιζον γοητευτικὰς μελῳδίας.

Ὅταν τὰ δύο παιδία παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, αἱ συνδιαλέξεις αἴφνης διεκόπησαν, καὶ αἱ κυρίαι ἐσταμάτησαν τὸ βῆμα των. Ὅλοι ἀνεγνώρισαν τὸ βασιλόπουλο καὶ μετὰ σεβασμοῦ παρεμέριζον διὰ νὰ διέλθῃ. Αἱ λέξεις «τὸ Λυπημένο Βασιλόπουλο» ἐφέροντο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ μία συμπάθεια ἐζωγραφήθη εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων τῶν παρισταμένων. Ἡ μουσικὴ ἔπαυσε καὶ αὐτή, διότι ἡ εἴδησις εἶχε φθάσῃ μέχρι τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ μουσικοί.

Τὸ βασιλόπουλο ἐπροχώρει ὁλονέν, ἀκολουθούμενον ἀπὸ τὴν Κρίναν τὴν ὁποίαν ἀκαταπαύστως ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα. Ἐβάδιζε μὲ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον

κεκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ δὲ κάτωχρον πρόσωπόν του ἐνόμιζες ὅτι ἦτο μαρμάρινον. Ὅλοι δὲ ὅσοι τον παρετήρουν εὕρισκον, ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε τόσην ὀμοιότητα, ὅσην αὐτὴν τὴν στιγμήν, πρὸς τὴν μητέρα του, τὴν τόσον καλὴν καὶ ἀγαπητὴν βασίλισσαν, ἡ ὁποία ἀπέθανε πρίν τὴν γνωρίσῃ ὁ υἱός της.

Εἰς τὸ βάθος τῆς εὐρυτάτης αἰθούσης ὑπῆρχε θολωτὸν ἀνάβαθρον, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ θρόνου χρυσοτεύκτου ἐκάθητο ὁ βασιλεύς. Πλῆθος αὐλικῶν περιεστοίχιζον αὐτόν. Ἐφόρει πορφύραν καὶ στέμμα, ἐξαστράπτον ἐκ πολυτίμων λίθων. Ἐταράχθη ἅμα εἶδεν, ὅτι τὸ βασιλόπουλο μὲ τὴν Κρίναν ἐσταμάτησε πρὸ τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου.

— Γιέ μου! ἀνεφώνησε, διατί ἦλθες ἐδῶ;

Σιγὴ νεκρικὴ ἐπεκράτησεν ἐπί τινας στιγμὰς εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν. Τὸ βασιλόπουλο ἵστατο εὐθυτενὲς καὶ ἀτάραχον. Ὁ μαῦρος ἐπενδύτης του κατέπιπτεν ἀπὸ τῶν ὤμων του σχηματίζων πλατεῖας καὶ κομψὰς πτυχάς. Ὁ ἀδαμάντινος ἀστήρ, τὸν ὁποῖον αὐτὸς μόνον καὶ ὁ πατήρ του ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ, ἔλαμπεν εἰς τὸ στῆθός του.

Ἐν τῷ μέσῳ τότε τῆς σιγῆς, ἡ ὁποία ἐβασίλευε τριγύρω του, ἠκούσθη ἡ φωνή του. Δὲν ὡμοίαζε μὲ παιδικὴν φωνήν, ἀλλ' οὔτε μὲ ἀνδρικήν· ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς τοὺς μελῳδικοὺς ἤχους αὐλοῦ τὸν ὁποῖον παίζει ἐπιτήδειος μουσικός.

— Πατέρα μου, εἶπε, ἦλθα νὰ σας εἴπω ὅτι, ἂν θέλετε, εἰμπορεῖτε νὰ μεταβάλετε τὴν λύπην μου εἰς χαράν. Ἡ Κρίνα μ' ἔμαθε κάτι που ἕως τώρα δὲν το εἴξευρα, ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον χιλιάδες ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πάσχουν, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα, ἐνῷ ἐγὼ ζῶ μέσα εἰς τὸν πλοῦτον χωρὶς καθόλου νὰ κοπιάζω. Ἐπεσκέφθημεν ἀπόψε, ἡ Κρίνα καὶ ἐγώ, μίαν συνοικίαν ὅπου πλῆθος δυστυχεῖς βασανίζονται ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα καὶ ἀποθνήσκουν ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἐνῷ ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν πολὺ περισσότερον παρ' ὅ,τι μας χρειάζεται. Ἔχουν πικρὰ παράπονα ἐναντίον σας, καί, δυστυχῶς! δὲν εἰμπορῶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσω ὅτι δικαίως παραπονοῦνται. Ἐπιτρέψατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, καλέ μου πατέρα, νὰ βοηθήσω αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, συλλογιζόμενος τὴν δυστυχίαν των καὶ προσπαθῶν νὰ την θεραπεύσω, θὰ λησμονήσω τὰς φανταστικάς μου λύπας.

Ἐνῷ ἐγὼ παρεδίδομην εἰς τὴν λύπην· ἐνῷ σεῖς ἐπερνούσατε τὸν καιρόν σας μὲ πανηγύρεις, μὲ κυνήγια, μὲ παντὸς εἴδους διασκεδάσεις, οἱ ὑπήκοοί σας, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ὁποίων ὀφείλετε, ὡς βασιλεύς, νὰ φροντίζετε, κατήντησαν οἱ δυστυχέστατοι τῶν ἀνθρώπων. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὄχι ὡς υἱός σας, ἀλλ' ὡς πιστός σας ὑπήκοος, νὰ ἔλθω εἰς βοήθειαν τοῦ λαοῦ σας. Ὅπως ἐγὼ ἐδίψαξα τὴν νάρκην ἡ ὁποία με εἶχε κυριεύσῃ, ἐξύπνησον καὶ σύ, ὦ βασιλεῦ, ἀπὸ τὸν λήθαργον εἰς τὸν ὁποῖον εἶσαι βυθισμένος, διότι ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους τώρα ἀρνεῖσαι τὴν τροφήν, εἶνε φόβος μήπως ἔλθουν νὰ την ἁρπάσουν ἀπὸ τὰς χεῖρας σου καὶ σε ρίψουν ἀπὸ τὸν θρόνον σου.

Καθὼς ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους οἱ παρευρισκόμενοι ἐξεπλάγησαν καὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν, διότι τὸ βασιλόπουλο δὲν εἶχεν ὁμιλήσῃ ὡς παιδίον, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας.

Ὅλοι τώρα εἶχον προσηλωμένα τὰ βλέμματά των εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἠπόρουν πῶς θὰ ὑπεδέχετο τὰς δριμεῖας αὐτὰς μομφάς, αἱ ὁποῖαι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ υἱοῦ του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως ἔλαβεν ἔκφρασιν ὀργῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὴν ὀργὴν διεδέχθη ἐλαφρά τις συγκίνησις καὶ βαθμηδὸν ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε πρὸς τὸ στῆθος του ὡσανεὶ ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸ βάρος τῆς αἰσχύνης.

Κατόπιν, ἀφοῦ παρῆλθον ὀλίγαι στιγμαὶ βαθείας σιγῆς, καὶ ἐνῷ ὅλοι ἦσαν ἀνυπόμονοι νὰ ἀκούσουν ἂν λόγοι ὀργῆς ἢ ἐπιεικείας θὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ βασιλικὸν στόμα, ὁ βασιλεὺς ἐξέβαλε τὸ στέμμα ἀπὸ τὴν κεφαλήν του καὶ το ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας του.

Μὲ φωνὴν δὲ ἰσχυρὰν ἀλλὰ τρέμουσαν ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως, εἶπε:

— Τὸ βασιλόπουλο ἔχει δίκαιον· καί, καθὼς εἴδετε νὰ ρίπτω κατὰ γῆς αὐτὸ τὸ στολίδι, τοιουτοτρόπως θὰ ποδοπατήσω καὶ ὅλας τὰς διασκεδάσεις, ἕως ὅτου εὐτυχήσῃ καὶ πάλιν ὁ λαὸς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ.

Ὁ βασιλεὺς ἐσιώπησε· σαρκαστικὸν δὲ μειδίαμα ἐφαίνετο εἰς τὰ χείλη του ἐνῷ περιέφερε τριγύρω του τὰ βλέμματα, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς αὐλικούς του:

— Παρατηρήσατε αὐτὸ τὸ κοράσιον, ἐπανέλαβε δεικνύων τὴν Κρίναν· ὑπάρχει κανεὶς μεταξὺ ἡμῶν, ὁ ὁποῖος νὰ κατώρθωσε νὰ διώξῃ τὸ σκότος τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ μου, ὅπως το κατώρθωσε αὐτὴ ἡ μικρούλα;

Εὐθὺς δὲ κατέβη ἀπὸ τὸν θρόνον του, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἐστέκοντο ἀκόμη τὰ δύο παιδία, καὶ λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Κρίναν, ἐφίλησεν αὐτὴν καθὼς καὶ τὸν υἱόν του. Κατόπιν, κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ βασιλόπουλο καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὴν Κρίναν, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἐν μέσῳ σιγῆς ἐπιβλητικῆς, διερχόμενος ἐνώπιον τῶν παρατεταγμένων αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι ἄφωνοι ἐξ ἐκπλήξεως ὑπεκλίνοντο μέχρις ἐδάφους.

Τὴν ἐπαύριον ὁ βασιλεὺς ἦτο ὅλως διόλου ἄλλος ἄνθρωπος. Τὰ δάση ἔπαυσαν πλέον νὰ ἀντηχοῦν τοὺς ἤχους τοῦ κυνηγετικοῦ του κέρατος· ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ ἐκλείσθη. Ποτὲ πλέον δὲν ἔλαβε μέρος εἰς παιγνίδια, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν ἐλάμβανε μέρος εἰς Συμβούλια συγκροτούμενα ὑπὸ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τοῦ βασιλείου του, καὶ δι' οὐδὲν ἄλλο ἐφρόντιζε πλέον εἰμὴ διὰ τὸ καλὸν τῶν ὑπηκόων του. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ στοιδεία ἐξέλιπεν ἀπὸ τὸ βασιλειόν του, ἐπαινοι δὲ καὶ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι ἀντικατέστησαν τὰς ἀρὰς καὶ τὰς βλασφημίας.

Τὸ μικρὸ βασιλόπουλο, δέν το ὠνόμαζον πλέον «Λυπημένο», διότι εἰς τὸ πρόσωπόν του εἶχε πάντοτε μίαν ἔκφρασιν χαρᾶς, εἴτε εἰς τὰ Συμβούλια παρευρίσκετο, εἴτε τὸν βασιλέα συνώδευεν εἰς τὰς ἐκδρομὰς τὰς ὁποίας ἔκαμνεν ἀνὰ τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀντιλαμβάνεται αὐτοπροσώπως τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ, ἢ διὰ νὰ βλέπῃ ἂν αἱ πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τούτων διαταγαί του ἐξετελοῦντο πιστῶς.

Ἡ Κρίνα εὐχαρίστως θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τοὺς γονεῖς της διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πρώτην της ζωήν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὸν χωρισμόν της. Παρεκάλεσε τὸν πατέρά της καὶ τὴν μητέρα της νὰ την ἀφήσουν πλησίον του. Οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ ἄνθρωποι βλέποντες ὅτι ἡ κόρη των δὲν θὰ ἦτο πλέον ἠναγκασμένη νὰ ζῇ τὸν ἄθλιον αὐτὸν βίον τὸν ὁποῖον ἔζησαν καὶ οἱ ἴδιοι, συγκατένευσαν μετὰ μεγίστης χαρᾶς. Κρίνω περιττὸν νὰ σας εἴπω ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀντήμειψεν αὐτοὺς γενναίως διότι συνεμορφώθησαν μὲ τὴν θέλησίν του, καὶ ὅτι ἡ Κρίνα, μολονότι κατῴκει εἰς τὸ παλάτιον, δέν τους ἐλησμόνησε καὶ ἐπήγαινε συχνότατα νὰ τοὺς βλέπῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἔδωσεν ὑψηλὴν ἀνατροφὴν εἰς τὴν Κρίναν ὡς νὰ ἦτο ἰδική του κόρη· τὴν ἀνέθρεψεν ὡς βασιλοπούλαν· αὐτὴ δὲ τόσον πολὺ ἐπεμελεῖτο καὶ τόσον καλὰ ἀντελαμβάνετο ὅ,τι την ἐδίδασκον, ὥστε γρήγορα ἐμορφώθη εἰς τὴν ἐντέλειαν· καί, ὅταν τὸ βασιλόπουλο ἦλθεν εἰς ἡλικίαν γάμου, ὁ βασιλεὺς σκεφθεὶς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εὕρισκε καλλιτέραν σύζυγον διὰ τὸν υἱόν του, ἀπεφάσισε νὰ τον νυμφεύσῃ μὲ ἐκείνην ἡ ὁποία τόσον εὐτυχῶς εἶχεν ἐπιδράσῃ εἰς τὴν τύχην του.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἡ κόρη τοῦ ξυλοκόπου ἔγινε βασίλισσα. Διὰ τὴν φιλανθρωπίαν της καὶ τὰς ἄλλας της ἀρετὰς ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων τῶν ὑπηκόων της, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τόσον εὐτυχεῖς ὅσον ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Κρίνας, βασιλείας εἰρήνης καὶ ἀγάπης, ἥτις εὐτυχῶς διήρκεσε πολλὰ πολλὰ ἔτη.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλάκης κάμνει τὸν φιλόσοφον εἰς ἕνα φίλον του.

— Ἀεύρεις, Κωστάκη, ὅτι ἐγὼ πιστεύω εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ φρονῶ ὅτι ἡ ψυχή μου, ὅταν ἀποθάνω, θὰ ὑπάγῃ εἰς κανένα ζῶον.

Καὶ ὁ Κωστάκης:

— Ὤ! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀποθάνῃς δι' αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Δ. Κοντάκη.

*

— Τοτό, λέγει ὁ πατήρ, θὰ δώσω τώρα τοῦ Νίκου νὰ σου φέρῃ δύο ἀχλάδια.

Μετ' ὀλίγον ἔρχεται ὁ Νίκος καὶ του φέρει ἓν μόνον.

— Ποῦ εἶνε τὸ ἄλλο; ἐρωτᾷ ὁ Τοτός.

— Τὸ ἔφαγα.

— Καὶ πῶς τὸ κάμες αὐτό; Ἐσύ ποτὲ δὲν ἔκαμες τέτοιο πρᾶγμα.

— Ἰδοὺ πῶς το ἔκαμα, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος καταβροχθίζων καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκ-Τάκ.

*

Πρωτοφανὴς ἀδιαφορία.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ξενοδοχείου, κρούων τὴν θύραν ἑνὸς τῶν πελατῶν, φωνάζει:

— Σηκωθῆτε γρήγορα! ἔπιασε φωτιὰ εἰς τὸ πένσε.

— Ἀλήθεια; Καὶ τί ἀριθμὸν ἔχει τὸ δωμάτιόν μου;

— Δώδεκα.

— Καλά, καλά. Ὅταν ἡ πυρκαϊὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἑνδεκα, ἔλα νὰ μ' ἐξυπνίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Καπίρη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Εἶνε τόσον ὡραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἄδρα τοῦ Ἐλεκώνος*· διατί νὰ το ἀλλάξῃς; Ἂν πάλιν ἐπιμένῃς προτίμησον τὸ σχέσιν ἔχον μὲ τὸν Ἑλικῶνα. Συνδρομήτριά μου ἡ ἐξαδέλφη σου δύναται νὰ ἐγγραφῇ ὁπόταν θέλῃ· τὴν περιμένω ἀνυπομόνως. Τὰ ἄνθη σού μου εἶπαν ὅτι εἶσαι ἐντελῶς καλὰ τώρα καὶ ἡ ἀνησυχία τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχεν ἐμπνεύσῃ τὸ προηγούμενον γραμματάκι σου μοῦ ἐπέρασε κάπως.

Ναί, *Ἀνθοστεφὴς Μάϊε*, θὰ εὕρῃς εἰς τὴν Ρωβέρτειον Σχολὴν ἕνα φίλον μου, τὸν *Ἑλληνα τοῦ Καυκάσου* καὶ θὰ γίνετε, εἶμαι βεβαία, δύο καλοὶ φίλοι. . . ἀδελφοὶ ἐν Διαπλάσει.

Δὲν εἴδες, *Χαλκιδίς*, ὅτι σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ 25ον φύλλον;

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἦτο ὅπως το ὑπέθεσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Χωρὶς νὰ ξεύρῃ, ἡ *Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ*, ὅτι εἶχα δημοσιεύσῃ ἄλλοτε ἐγὼ δύο παιδικὰ πνεύματα, μοῦ τα ἔστειλεν ἀντιγράψασα αὐτὰ ἀπὸ ἕνα ἠμερολόγιον, καὶ τὰ ἐξαναδημοσίευσα. Κατάκαρδα λυπεῖται διὰ τοῦτο καὶ μοῦ δίδει τὸν λόγον της ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπαναληφθῇ τοιοῦτον λάθος. Ἐγὼ πάντοτε ἤμην βεβαία περὶ τῆς εἰλικρινείας σου, *Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ*, καὶ χαίρω ὅτι ἐνισχύεται διὰ τῆς ἐξομολογήσεώς σου ἡ καλὴ περὶ σοῦ ἰδέα μου.

Ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις ὀρθὴν κρίσιν, *Τόξον τοῦ Φοίβου*, ἡ περὶ τοῦ νέου μυθιστορήματος «Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππᾶρ» γνώμη σου· διότι τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶνε κλασικὸν καὶ ὡς τοιοῦτον εἶνε μεταφρασμένον εἰς ὅλας τὰς γλώσσας· μόνον ἑλληνιστὶ δὲν το εἴχομεν· καὶ νὰ που γίνεται καὶ αὐτὸ τώρα.

Ἤρχισαν πάλιν τὰ μαθήματα, *Δρόσος τῆς Ἀσίας*. Τὰ σχολεῖα τὰ ὁποῖα ἔμεναν κλειστὰ ἤνοιξαν τὰς θύρας των, τὴν ἡσυχίαν διεδέχθη ζωὴ καὶ κίνησις, αἱ δὲ αἴθουσαι εἶνε γεμάται ἀπὸ παιδία, τὰ ὁποῖα καθήμενα ἐπὶ τῶν θρανίων των ἀκούουν μὲ προσοχὴν τὸν διδάσκοντα. Χαίρετε λοιπὸν παιγνίδια καὶ διασκεδάσεις, τώρα εἶνε καιρὸς τῆς μελέτης, τῆς ἐργασίας.

Πραγματικῶς ὡραίας δύσεις εἴχομεν κατ' αὐτάς, *Φθινοπωρινὸν Φέλλον*· αἱ Ἀθῆναι εἶνε ὀνομασταὶ διὰ τὰς ἐξόχους δύσεις των· ὁ ἥλιος μέλλων ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸ ἐνδοξον ἐδαφός μας χρωματίζει τὸν ὁρίζοντα μὲ μαγευτικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ σχηματίζει λίμνας κοραλλίου καὶ σπήλαια τοπαζίου καὶ βράχους σμαραγδίνους.

Εὑρίσκεις λοιπὸν θορυβώδεις τὰς Ἀθήνας, μικρέ μου *Ἄγγελε τῆς ἐν Μαραθῶνι Νίκης*, μετὰ τὴν δίμηνον διαμονήν σου εἰς τὴν Πάρον; Ἐχόρτασες, μοῦ γράφεις, ἀπὸ δροσιάν, ἀπὸ ψάρια, ἀπὸ θαλασσίας ἐκδρομὰς καὶ ἀπὸ πρασινάδα καὶ ἀπὸ ἀέρα βαλσαμώδη· καὶ τόση εἶνε ἡ ἐντύπωσις ποὺ σουέμεινεν ὥστε καὶ ὅταν κοιμᾶσαι, πέριξ τῆς κεφαλῆς σου ἡ ὁποία ἀκουμβᾷ εἰς τὸ προσκεφάλαιον, τἀξειδεύει μία βαρκοῦλα μὲ λατίνι φρυσκωμένο καὶ σχίζει γοργὰ γοργὰ τὴ γαλανὴ θάλασσα καὶ σχηματίζει εἰς τὴν πλώρην της ἀφρὸν ἀσημένιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Ὀκτωβρίου

589. Λεξιγρίφος.

Μὲ τὸ πρῶτον ἐρωτῶ μὲ τὸ ἄλλο συμπεραίνω,
Καὶ τὸ σύνολον φωρῶ ὅταν πάπας Ρώμης γένω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐρας τοῦ Ἐλεώνος.

590. Στοιχειόγριφος.

Ἂν γραμματισμένος εἶσαι
Γράψε κἀ καὶ σῖγμα σβύσε·
Σ' τὸ Αἰγαῖον δὲν θὰ μείνω
βασιλεὺς Περσῶν θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους.

591. Στοιχειόγριφος.

Σ' τὴν θάλασσαν εὑρίσκομαι καὶ πρέπει νὰ με [ξεύρῃς.
Μὲ τράχηλον, τὸν οὐρανὸν κρατῶ. Τί λές, θὰ μ' [εὕρῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκ-Τάκ.

592. Ἀναγραμματισμός.

Εἰμ' ἀσφάλεια τῶν πλοίων, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίσῃς
Ἡ ξηρά με τριγυρίζει, ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Δ. Κοντάκη.

593. Αἴνιγμα.

Μονόπους, τετράπους εἰς δίποδος χρῆσιν,
Ἀναίσθητος ὅμως· προσμένω τὴν λύσιν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

594. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον εἶνε ζῶον ὄχι πολὺ μεγάλο.
Τὸ δεύτερόν μου ποταμός, ἐὰν δὲν ἀμφιβάλλω.
Τὸ τρίτον μου ἐὰν παιχθῇ τὰ ὤτα σας εὐφραίνει.
Ἑβραῖον δὲ πασίγνωστον τὸ τέταρτον σημαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

595. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου σημαίνει κλεινὸν βοτανικόν.
Τὸ δεύτερον εἰς ἔθνος ἀνήκει φιλικόν.
Τὸ τρίτον ἰουδαῖον ἀποκαλεῖ σοφόν.
Τὸ τέταρτον σπουδαῖον καρύκευμα τροφῶν.
Τὸ πέμπτον το μυρίζεσαι,
Γιὰ τ' ἄλλα μὴ σκοτίζεσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παπαρούνας.

596. Ἀστήρ.

Πάντα κατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι δεῦ γραμμάτων οὕτως ὥστε ἀναγνωσθῶσιν καθέτως μία τῶν ἠπείρων, ὁριζοντίως κράτος τῆς Εὐρώπης καὶ διαγωνίως ὄρος τῆς Ἀλβανίας καὶ πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Βόρυπάνου.

597. Ἐρώτησις.

Τίνος ἀρχαίου ποιητοῦ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κυριωτέρων ἔργων του ἀποτελοῦσι τὴν λέξιν «λαδεῖν;»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεξιαθάρου Ὀγκα.

598. Ἀπροσδόκητον.

Τί γίνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν πέσῃ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μὴ μου ἀκτου.

599. Πρόβλημα.

Ἄνθρωπός τις ἀγοράσας μῆλα ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἀπὸ 5 μῆλα εἰς ἕκαστον τῶν τέκνων του, ἀλλὰ τοῦ ἔλειπον 3· ἔδωσε λοιπὸν ἀπὸ 4 καὶ τοῦ ἐπερίσσευσαν 5.

Πόσα ἦσαν τὰ τέκνα του καὶ πόσα τὰ μῆλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου.

600. Κλιμακωτόν.

+	+	Πάντα κατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + + +		διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς
+	+	μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος ν' ἀναγνω-
+ + + + +		σκεται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Μι-
+	+	κρᾶς Ἀσίας, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν
+ + + + +		ὄρος τῆς Ἑλλάδος· εἰς τὴν κα-
+	+	τωτάτην βαθμίδα ν' ἀναγνώσκε-
+ + + + +		ται ἐπιφώνημα λύπης, εἰς τὴν
+	+	δευτέραν ἄνθρωπος ἄξιος εὐγνω-

μοσύνης, εἰς τὴν τρίτην ἀρχαῖος βασιλεὺς καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην θεὰ τῆς μυθολογίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρνασσοῦ.

601-602. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ *Μῆλον* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *σῦκον*.
2. Ἡ *Μάνη* διὰ 10 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *Ἄρτα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

603—605. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μαθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις. Εἰς ἑκάστην δὲ τῶν νέων τούτων λέξεων προσθέτων δύο γράμματα, πάντοτε τὰ αὐτά, σχηματίσατε πάλιν ἄλλας τόσας λέξεις: Ἀμνός, ἕξις, ὑάλιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου.

606. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Περσίας.
1) Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 2) Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 3) Πρωτεύουσα Ἀσιατικοῦ Βασιλείου. 4) Καῖσαρ Ρώμης. 5) Κράτος Ἀμερικανικόν. 6) Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 7) Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ Καυκάσου.

607. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα λίμνης τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσσίας, τὰ δὲ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα βασιλέως τῶν Θηβῶν.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Εἷς τῶν νεκταύρων. 3, Ὄρος τῆς Θράκης. 4, Πόλις νήσου τῆς Τουρκίας. 5, Ἀστήρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

608. Ἑλληνοσύμφωνον.

Η—εε—ι—ιη—ειο—η—ιη—εε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιγκυνάτου.

609. Γρίφος.

ΛΥΣΙΝ	ΛΗΣΤΗΣ	
Η ΤΡ	Ο	ΕΛΑ ΔΟΣ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκ-Τάκ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

455. Φιλησία (φελεῖς, ἕα). — **456.** Χροιά. ροιά, ἕα.—**457.** Πάρος, χάρος.—**458.** Σελίς.—**459.** Ἄρτος, Ἄρτα.—**460.** Οἱ ἀριθμοὶ 35 καὶ 115.—**461.** Νίψον ἀνομήματα μὴ μόνον ὄψιν.

462.

Α		Π
ΣΑΥΡ		Α
Κ		Υ
ΛΟΠ		ΑΣ
Η		Α
ΠΑΙΑΝ		
Ι		Ι
Ο	Ξ	ΙΝΑ
Σ		Σ

463—466. 1, Σῦκον. 2, Λεμόνι. 3, Μῆλον. 4, Δαμάσκηνον.—**467-469.** 1, *Οὖς*, σῦς, ὖς, εἷς, *ρίς*—2, *Θῆτα*, Θήρα, Ἄρα, κάρα, *πάπα*.—3, *Ὄσσα*, δση, ὄσσς, ὄσος, ὄνος, οἶνος, Αἶνος, *Αἰμος*.—**470-473.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ρ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ταῦρος, κάρφος, καρδία, μωρός. **474-477.** 1, Ἀμβρακία. 2, Ζυρίχη. 3, Κασπία. 4, Περουγία.—**478.** Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.—**479.** ΠΑΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΔΗΜΟΣ (1, ΠΑΔος. 2, ΑΘΗναι. 3, ΡΗΜα. 4, ΟΝΟς.).—**480.** ΚΕΦΑΛΗ (1, ΚΕφαλος. 2, ΦΑλάγγιον. 3, ΛΗμνος).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εἰκόνες. — Δραχμαὶ 19

— Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαῖρι ;

— Βεβαιότατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των;

— Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν διακοπήν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.

— Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.

— Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία;

— Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἓν τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.

— Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;

— Ἐρωτᾷς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λησμονεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων» τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδία ;

— Ὤ, καλὰ λές ! . . .

— Βέβαια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι της : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότατα, διηγήματα ποικίλα, δραμάτια, κωμῳδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περίεργον μοῦ φαίνεται πῶς ἕως τώρα δὲν τους ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιά σου.

— Ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τους ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιά μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τους ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμήν, ἂν θέλῃς νὰ τους πάρῃς φθηνά. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸ τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.**

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4 καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,,

κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων

εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων

καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῦρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάντιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου

Εἰς Ἀθήνας

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατασταλτῶν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1394—8717.